

י"ח ברנר: ...הדרמה של החתולים, המקושרים בשק אפל ומלוכלך היא בעינה - בכל הודה והדרה... איזה יופי יש בוג של אגוזים ריקים? ... דומים הם לזבובים מטפסים על חלקת זכוכית ישרה ולחה...

האש השחורה ועץ הבסון

יכול להתרחש לגיבורי הפארסה הממוסדת של רוח ברנר. אישית, זכיתי לראות אירוע דומה לזה, בקמפוס האוניברסיטה העברית בירושלים, לאחר הצגת חברים מספרים על ישו של עמוס קינן.

י"ח ברנר היה נביא-זעם על התפוררות ערכים, אבדן והתרפסות. הוא ניצב בשערים והתריע, תיאר מיסגרות מתרופפות של חברה: "...הדרגמה של החתולים המקושרים בשק אפל ומלוכלך הוא בעינה. בכל הודה והדרה הנפשית המשקפות ערומות..." ברנר מעודו לא חיפש לעצמו מקום של כבוד בגלריה של ההיסטוריה, חיפשו שהוא משא-לב מרבית היוצרים כיום. לכן הוא אמר: "נצח! נצח קר! הנה מעשית לקראתך לשוני החמה!"

רוחו של ברנר לא נמסרה לידיהם של חוקרי-סיפורת. ברנר עצמו הגדירה בהגדרות נגד תלישות אסתטית מפונקת ו-דקאדנטית, נגד הגו ומילים הפורחות באוויר, תוך בוז לדמויות שטוחות ונטולות-שרשים. ברנר יצא במפורש נגד "אמנות לשם אמנות", ואמר עליה: "...הביטויים היפים ו-קישורי-המישפטים הנאים הם רק דבר שלא לצורך, הוא רק גל של אגוזים ריקים - ואיזה יופי של בגל של אגוזים ריקים? ובמי כך איר אפשו שהתכוון החשוב ומלא-האינים לא יחגור שארית-אינו למצוא את הצורה הכי מתאימה לו? ואם זה לא אצור כוח להתבטא כל צרכו, לעשות את עצמו מדון וברור לאלה שנמוגלים להשיגו, סימן רע הוא לו, שתוכו נחר, במחלקת הריקנות קגנה כו...". ברנר אינו הושך שבטו מג'אנר זה של סופרים נמוכים ומעודנים, הכותבים, 'אמנות לשם אמנות'.

א. קרב מסביב לסיר-הבשר

מדי שנה מתנהל מעגל-פרסים-סיפורתיים, המוענק שנה אחת על-ידי סופרים אלה לסופרים אחרים. שנה אחרי-כך מעניקים סופרים אחרים את הפרסים לסופרים אלה. מרבית פרסי-הסיפורת בארץ משוללי ערך כספי כלשהו. הם ממלאים פונקציה של הכרת המיסד הסיפורתי בסופר זה או אחר. תיאורטית, הרי הפרס אחד בארץ אינו מוענק אך ורק על סמך צירוף אותיות למילים ומילים למישפטים. כוונתי לפרס-ברנר, המתיימר להיות מוענק לסופר בשל ה-הרוחה-ברנרית ביצירתו.

מטבעו נועד פרס-ברנר להתייחס ליצירות שבהן מצויים אלמנטים חברתיים עזים, המשקפים תסיסה רעיונית ואי-שקט פוליטי, בשאלות העקרוניות לגבי מהות חיינו. פרס זה נועד להיות מוענק לסופר בשל יצירתו המעורבת בחיינו.

הרוחו של ברנר היתה נטולת-פשרות. הוא קיטר על החברה הסובבת אותו - החברה שאנחנו יורשיה - בלשון-רבים וקבע: "...אנחנו איננו רעים, אנחנו - דומם. אנחנו גם איננו מוכשרים להיות לרעים, מכשרים אנו לדעות שונות, להמצאת אמנות ל-"מילים חדשות", אבל איננו מכשרים להיות באופן הפשוט של המילה. איננו בני-יארם כלל. הנה רוק הפה..."

מאז השתלטות עסקני סיפורת-הפלמ"ח על הסיפורת העברית, בסוף שנות ה-40, הם הצליחו לעקר מתוך ערכי הסיפורת הקולקטיבית שלהם את "רוחה-ברנר". סופי רי דו-המדינה ירשו עקרות זו, תוך פירוט דגלם האידיאלי, כהתכנסות בתוך שבי לול הפרט, והתעלמות מכוונת מהנעשה בחברה הסובבת אותם. התוצאה: יצירות עמוסות באלמנטים של אגואיזם סיפורתי. כך נוצרה אוירה תרבותית המתעלמת ב-מוחלטות מהנעשה בסביבה הלא-סיפורתית. הסיפורת-העברית אינה עוסקת עוד, כפי שעסק ברנר, בהגדרות על תפקידה של הסיפורת. הסופרים מיקדו את חיהם בליטופים עצמיים של נרקיסים קולקטיבי, ותככים של "שמור לי ואשמור לך", הפרסילי-ואפרי-לך. מצב שחלקו רב ב-פשיטת-הרגל הכללית של התרבות הישראלית. הקרב-האחרון של סיפורתנו מתנהל מסביב לסיר-הבשר, שהמדינה מעניקה לסופריה.

אחד הסיפורים המעיד על סיגנונה של ה-רוחה-ברנרית של ברנר עצמו - רוח שלא דבקה כלל ביושרי רוחו - זה סיפור מילחמתו במורשת, התניף ברנר כתב: "...מן ההיפנוז של עשרים וארבעת ספרי הביבליה נשתחררתי זה כבר..." כתוצאה מאימרה זו של י"ח ברנר פירסם אחד-העם את מאמרו תורה מציון, שם הציג את ברנר כ"בן הפונה עורף לאמו...". בעיקבות מאמרו של אחד-העם התפשטה מילחמה גלויה בכל ה-עיתונות היהודית של טרם מילחמת-העולם הראשונה נגד ברנר. הוועד האודיסאי של חובבי-ציון שלל את תמיכתו הכספית מ-הפועל-הצעיר. בהערה שיחדש את תמיכתו רק בתנאי שהפועל-הצעיר יסלק את ברנר מתוך המערכה שלו.

מייצג נאמן לתהליך גיוון זה היה בשבועות הקרובים, בטקס הענקת פרס ברנר לסופר דן צלקה עבור סיפורו עץ הבסון, שראה אור טרם מילחמת יום הכיפורים, ונבחר כפשרת-ביניים, במהלך קרבות סיר-הבשר, תוך התעלמות מבעיותיה של החברה והתרבות הישראליות בשלוש השנים האחרונות, ויריקה בוטה בבעיות ה-רוחה-ברנרית בסיפורת-העברית.

ג. השתלת שורשים וזהות

מן הראוי לבחון את סיפורו של דן צלקה, תחן פרס-ברנר, בקני-מידה של ה-רוחה-ברנרית של ברנר, ולא של מויזיפי ברנר. צלקה, יליד פולין, שממנה עלה בסוף שנות ה-50, פירסם בזמנו ספר בשם דקטור ברקל ובנו מיכאל, שם הוא מתאר את התפוררותו של יהדות פולין, תוך כמיהה מעייפת פת לקלטיזם אירופי. יצירתו של צלקה סובלת מחילופי אקלים-גו-זותי. הוא טרם הצליח לפתור את בעיית השתייכותו התרבותית, בכתיבתו. מאז פירסום סיפורו הראשון.

על כן תיאוריה-הגוף בסיפוריו משולים לתיאורים הי-מועתקים כמעט מתוך בישיון ובערבה להנריך סינקביץ'. כבר בעמוד הראשון של עץ הבסון הוא מתאר את ים המלח במילים: "...הים הזה, רבותי, שמעליו הגזת להקות של אוויר-בר תורים אחר לגונה הכיזיה בין קני-השקף מחכה לבואכם"(9)... תיאור שאינו תואם לז'אנר ה-ארצישראלית ואבירייהו של ברנר. נופיו הישראלים של צלקה הגם שטוחים, רדודים וחסרי עומק ותחושה. השטיות היא מאפיין חשוב למדי ביצירתו. גם הדמויות הנעות בסיפוריו, מורכבות מריקמת-מילים ללא כוונה, כמו: "...ויאל היה בן חמש-עשרה, עורו התכסה פצעים, פניו התארכו והתכערו, שפתיו נעשו קישית ומבטו קנאי"(10)... צלקה, העומד לצרף לחזהו המנומנטלי את המדליה-הברנרית, אינו מסוגל לתאר לקוראו כיצד הדמית המרכזית בסיפורו שפתיה נעשית קשות ומבטו "קנאי".

אמנות לשם אמנות

במקום אחר שם מביע ברנר את סלידתו מסיפורת-לשם-סיפורת. הוא כותב: "...סופרים עמוקים ברוחם, שבהתאמצותם לדבר את דבריהם ויהי-מה ובמצבם הי-יוצני דומים הם לזבובים מטפסים על חלקת זכוכית ישרה ולחה... סופרים כאלה תמיד היו לנו וסופרים כאלה יש לנו גם היום..."

על-מנת לבחון את אותה, "רוחה-ברנרית" בפעולתה, את אותו נונקונפורמיות ברנר, את הלך-מחשבתו העצמאי והביקורתית של הסופר, מן הראוי להביא תיאור של הרצאה שנשא ברנר, כפי שהביאה ש"י עגנון: "...וכדרכו תיאר דברים שיצא מתוך לבו. ולפי נשירה לפי מר, דיבר דברים מרים וקשים, שלא שמעה כל אוזן עד לאותה הרצאה, כל שכן כפרסמה. ובקרבוב כך אמר, כל מעשיו וכל הווייתו מיום שהלכנו בגולה ונתרחקנו מעבודת-הארמה אפס ותורו הם. אף של היבבי-ציון ואף של הציונים, ולא עוד אלא שמנוכחים הם. ואף להרצל לא נשא פנים. נודעו כל הצבור והתחילו צועקים, חוזר מדבריו, רר, הורידוהו, פתגמו את גרונו, יירד ואל ידבר, שמתוהו, אל תתנו לו לדבר. איני לנו שהגענו לידו כך בארץ-ישראל אפס דברי-בלע עבאלה. ברנר עמד עלוב ומדריכא מוויאש. פניו היו לזהמים במין אש שחורה, ודומה היה שאם היו באים ומחתיכים את בשרו היה שרתק. אבל לא ירד מן הכמה. שמה שאם היה רוצה היה יכול לירד..." קשה לומר שתיאור אירוע כזה

ב. ירושלים - איטליו קדוש

י"ח ברנר היה "מורד סיפורתי" במשמעות העמוקה ביותר של ביטוי זה. מעודו לא היה חולם או מתאר של חלומות ורודים, וגם לא מתוון של נרקוזה לאומית. הוא חשש מרגע הגיעו ארצה, לדמות החברה בארץ-ישראל. כבר ברשימת המאה תיאר את הישוב במילים אלה: "...בכל, ארץ הצבוי און לנו ולא יהיה לנו אלא גוי, גישו התלוי כנס והמתפרנס ממיסים, גישו לאי גורל כממתני מכל גישו בינותי, אבל הרבה יותר מכוונר באיכותו, הרבה יותר מלא תיפלות-מירשה, בטלה, פשי-מתייר ודיכודן-אנושי (בפעם המאה)... ירושלים - הנותיקדוש זו שהכל מוצג בה לראות... איטליו-קדוש זה שהקפדוהו נמכרת בו באיטליה (מבאן ומבאן)...".

כתביו של י"ח ברנר בולטים באומק-רוחו, בנסיונות לחשוף ולהוקיע כל נגע, רוחו הסיפורתית תוקפנית. רוח של בירור מתמיד, חד ונוקב. הוא התווה את השאלות שעל סיפורתנו לשאול. הרוחה-ברנרית, כפי שנוהגים לכנותה זורירי-עט: "...מה אני ומה חיינו, מה טבענו ומה אופינו, מה מראנו ומה דרד-היוזנות-היינו, מה ערכנו בעינינו ואיזה רשם הננו עושים על אחרים, מה צרכותינו ומה פשענות כלפי שכנינו, כלפי העולם (הערי-כת עצמנו בשלושת הכרכים)...".

הרוחה-ברנרית היא רוח לחימה של סופרי-חידה, לא-מימסדי, הלוחם כנגד סרסורירי-רוח וסרסוריי-מון. הגדרת

* "שכול וכישלון".
* "מעבר לגבולין".

* "יפת".
* "מעולם סיפורתנו".
** "יוסף חיים ברנר בחייו ובמותו".

איך כותב חתן פרסיברנד: "אני גר בקיר מלאה צורות גנובות..."

ד. עסקן, עסקנסקי, עסקנוביץ'

ועסקנסון

היהו שישאלו שאלות, וינסו לחטט ולהבין, מדוע ניתן פרסיברנד לספר קלוש, משולל-שיר כלשהו של הרוח-הברנרית, שלמענה יעד פרס זה. התשובה לשאלה זאת היא במצב הכללי של הסיפור והתרבות העבריים, מצב שבו עסקנסקי-סיפורות וממני-סיפורות משחקים שחמת על לוחי-הנצח בעזרת גמדים סיפורתיים, ומתעלמים מן ה-התרחשויות האמיתיות בסיפורת העברית.

חשוב לציין כי בשנתיים האחרונות ראו אור בארץ כמה ספרים בעלי "רוח-ברנרית" מובהקת, ככתוב בתקנון פרסיברנד. כוונתי לשואה 2 של עמוס קינן, שהוא ספר-ביעוטים-ברנריים, שספק אם הסיפורת-העברית זכתה לשכמתו מאז רצה ברנר. גם קובץ-סיפורי של יצחק בן-נר עמוס בביעוטים-ברנריים, וכן כמה מחזותיו של מונדי שראו אור.

כאשר מחפשים את הפרש לעיוורון-צבעים סיפורתי זה, ניתן למצוא את ההסבר בחניקה יצירת הסיפורת על-ידי עדת עסקנים, שניתן לצטט עליהם את בווא של י"ח ברנר לדיבורים המפוצצים של עסקן, עסקנסקי, עסקנוביץ' ועסקנסון. בינתיים ממשכה מישפחת העסקנים שחקק את תפקיד שריה-היסטוריה של הסיפורת-העברית, ומעניקה לפלטי-סיפורתי כעץ-הבסון לגיטימציה של ספר הכתוב ב"רוח-הברנרית". מן הסתם, ברנר היה מגדיר ספר רבוי-שומן זה בלשונו הלא-מליצית, ואומר: "...כלי מקשקש בפעמנים כצינור גם של ברנר, שאכל אריחה כפולה-שמנה, בא הוא לידן... הנקל לו לרבר בנאחה ובגודל-לכב של כרס מלאה..."

* בורגני - בלשונו של י"ח ברנר.
** דפים מפנקס ספרותי.

"אנחנו ממייננו", אמר יואל.
"הייתי שם", אמר טרבלום, "עברתי שנה אצל רודי. מכרתי שתי חופים. לא הכרתי הרבה אנשים, אבל העיר מצאה חן בעיני."

"באמת? התפלא יואל.

"טוב, כן אמרתי", השיב יואל, בהסתייגות ואי-רצון.

טרבלום סידר את הלוחות... (17)

השנים, שאותן מתאר צלקה, הן שנות המנדט הבריטי, והקורא הסקן, המחפש אחר הרוח-הברנרית, אינו זוכה לקבל תשובות לשאלות כמו: מה השתנה במינוח? מדוע מסוכן שם? מדוע ה, כן אמרתי" של יואל, בהסתייגות ואי-רצון? הקורא אינו חייב להבין כי היטלר עלה לשילטון וכו'.

שעה שברנר מתאר ללא חת את ירושלים... כל בעלי הכרם, שאנחנו פוגשים כאן בעגלות העובדות, כפונים רב עניים עלובים וגזל, חלוקה' עלובה; הן בחלמים צפונים, בניוקות' * - עלוקות, האכלים חלקם ועוד עשרה חלקים של אחרים...". הרי שירושלים של צלקה ב, רוח-הברנרית" שלה מתמסרת באופן אפיוני למדי בדמויות מועתקות-רע מגלרית הייקים של שירה לשי" עגנון. כוונתי לדמויות ולתיאור ב, הארוני וחובב העתיקות", שם משחק המחבר, מתוך יהרהר רבה, את משאו על האות העברית, תיאור שיתכן ויעורר פלצות בכתב-ברנר: "נאבט למד מעט עברית, לשון לא מדוייקת, גפה, חסרת גינונים וגוונים, הנזקק על-ידי התנייד, נרתעת מהשכל הישר... מראה האותיות האשוריות היה מהיפל אותו. הוא ריחם על נכדו הנידונים לפשטנות בשל היעדר מילים..."

* כינוי לאדם בזוי, המעורר סלידה (מילון עולמי לעברית מדוברת).
** "שכול כושלון".

בעץ הבסון בולטת מגמה מגונה למדי, שדבקה בשנים האחרונות בסופרים רבים: מגמה של סופרים, שמוצאם הוא התרבות-הסלאבית, המעבירים עצמם הסבה לתרבות המרכז-אירופית, לתרבות הארצית דוברת-גרמנית. סופרים אלה, מסיבות השמורות עימם, משתילים לעצמם שורי שים וזהות חדשים. סינתטיים, אבל חדשים. כך מעביר צלקה את מישפחת גיבורו למינוח: "...היוד תלתה עליהם את התמונות: מראה החורף של נימפנדורג, גנות של ארמני-נות, איסולט קירל... ציור זה הזומן על-ידי סדלר שגדלם מתחת למרכבה בכיכרה-העיריה של מצנכן וקרויש הציל אותו...". אם להתעלם מהעניין הברנרי של הקדוש שהציל את אותו סדלר מיסכן, הרי שמעניין לציין כי מבחינה לשונית צלקה כותב, "אסולט" בצורה המזוהה-אירופית, ולא "אוסולד".

אולי כאן המקום להדגיש כי לשונו של צלקה, בולטת ברדידותה, עד שדומה כי חלה עליה הגדרתו של ברנר את עניין הלשון: "אצלנו, שבמקום ופחיתות ידעת השפה העברית אינם רק כרוחה, בניגע לכמות, כי אם גם, ובטיקור בעומק, באיכות היריעה..."

ניתן לעקוב ביצירתו של חתן פרסיברנד איך סיפרו הקודם שית-הברואים הפך עץ-הבסון, נושא העלול להעסיק בעתיד כמה הוקרי סיפורת זוטרים של אוניברסיטת תל-אביב, ולהקדיש לו את עבודת-חייהם תוך התעלמות מאחד האלמנטים הברנריים ביותר, כפי שברנר כתב על יצירת האופטמאן: "זה המשורר הגדול מורה לנו באופני המיוחד להעלות נפשות מסכיבה ידועה ומגבלת לשום כפי כל נפש ונפש את רבה היא, דבר-אמת לאמתה, הן רחשי-הלב..."

מן הראוי לבחון את כושר העלאת הנפשות, ולשים בפי כל נפש ונפש את דברה היא, ועל כושרו של צלקה לדיאלוג מאוד לא-ברנרי, ניתן ללמוד מן הקטע הבא:

* "אזכרה ליל-ג'".
** "יפת".

בלוז המעמד הבינוני

מת: הנס מאגננס אנוצברגר

1. איננו מתלוננים. איננו מחוסרי-עבודה. איננו רעבים. אנו אוכלים.
2. העשב גדל, התוצרי-הלאומי הצמורניים העבר.
3. הרחובות ריקים. העיסוק נחתמו. דוממות האזעקות. הכל יחלף.
4. המתים ציוו צוואותיהם. הגשמים הפכו טיפסוף. טרם הזכרזה מילחמה. אין חיפזון בדבר.
5. אנו אוכלים את העשב. אנו אוכלים את התוצרי-הלאומי. אנו כוססים קצות-ציפורניים. אנו אוכלים את העבר.
6. אין לנו מה לחסות. אין לנו מה להפסיד. אין לנו מה לומר. אין לנו.
7. השעון מלא. החשבונות נרעו. נסתיימה הרחצה. אוטובוס אחרון חלף. ריקני. אין מה להתלונן. מדוע אנו אוכלים?

הנס מאגננס אנוצברגר נולד בבואודיה 1929. גדל בנירנברג. נושא עבודת הדוקטוראט שלו: "תיזות על המשורר הרומנטי ברנסאנו". בעבר שימש מפק תוכניות רדיו וכתב-מוטט. כיום עורך אנוצברגר כתבי-עית המוקדש ברובו לפוליטיקה, לסוצ' ולוגיה ולאמנות חדישה. הוא מחלק את חייו בין נורבגיה לברלין. שירתו מסמלת את זעמה של השירה'הגרמנית החדשה, וזכותה בהיותה עמוסה במרכיבים סאטיריים, הממשיכים את דרכם השירית וסיגנונם של אריך קאסטנר וברטולט ברכט.

עניות דעת החוייה הישראלית

למשורר יאיר הורביץ שמור מקום בשירה העברית. הוא שייך לזן-משוררים המטביע ומו על שירה. משוררים כאלה הטביעו מאז-ומתמיד חותמם על שירה, כאשר בעיקר הם הזדנבו מבקרי-שירה בלשונות חרוצים. מבקרים, שאף הם הפצים להטביע חותם והטבע לא העניק להם דבר. מבקרים של ממש יודעים היכן הם מתחילים. הם נגמרים. העיברית רצופה במבקרים שלא ידעו היכן הם מתחילים ואיפה הם נגמרים.

פרוזה מהפכנית

בימים אלה שוהה בארץ ז'אן-פרנסואז בולרון, המשמש כעורך-סיפורתי וקורא באחת מהוצאות-הספרים הוותיקות והמכובדות של צרפת. מגמת ביקורו של בולרון היא עריכת שלוש אנתולוגיות מתורגמות מעיברית, שתתפרסמנה בצרפת. האנתולוגיות תקפנה סיפורת, שירה ודרא-מה. ייצוגה של הסיפורת הישראלית בלשון הצרפתית עד כה היה מוגבל, וקיימת תיקי-וזה שאנתולוגיות אלו תשקפנה את המצי-אות התרבותית הישראלית. ההסבר לכך שמגילת אוסטפורד השנתית מוענקת דרך-קבע לעסקני-תרבות מדור הפלמ"ח נעוצה בעובדה של אי-הבנתו בנעשה בסיפורת-הישראלית של דיוויד פטרסון, המופר-קד על הענקתה, והשואב את השראתו מנספחי-התרבות הישראליים בלונדון. בימים אלה מתחילות הצגות-הרצה של מחזה חדש מאת יוסף מונרי. המחזה, יומן נוכחות, שהוא בעל אופי אוטוביו-גראפי, עומד להסעיר את התיאטרון המי-מוסד. בהצגה משתתפים השחקנים מרי פביאן וג' קינר. עם הידוש מושב הכנסת מסתבר, כי ועדת-החינוך עומדת להגביר פיקוחה על תקציבי המועצה לתר-בות ולאמנות. פניות שנעשו באחרונה לכמה מחברי הוועדה, הביאו להצעה כדי-בר שיגוי מיכנה המועצה. בקניה ראה אור תירגום 10 סיפורים של המספר-שדום עליכם, בשפה הסוואהילית. בימים אלה ראה אור גיליון 10 של עיתון-הסיפורת פרוזה. למרות איכות השירה ה-יודת בחוברת, מתפרסם בה סיפור מהפכ-ני השערות על מותו של פיר פאולזי מאת יותם ראובני. פאולזי נשדח לפני כמה חודשים ברומא בשל פרשה של אהבת-גברים, משמש לראובני הצעיר בסיס לתיאור סיפורי מעולה מהווה ההומוסקסואלים בארץ. הידוש נוסף בחוברת: שני תסכיתים ליריים של המשוררת יונה וולך, וכן מאמר מאת הרברט מרכוזה, ככותרת, סיפורת ואמנות בחברה החד-מדמית. בקרוב עומד לראות אור ספר-פרוזה ראשון של יונתן גפן, שמו של הספר שיני חלב - רומן בוטר.

המשמש כעורך-סיפורתי וקורא באחת מהוצאות-הספרים הוותיקות והמכובדות של צרפת. מגמת ביקורו של בולרון היא עריכת שלוש אנתולוגיות מתורגמות מעיברית, שתתפרסמנה בצרפת. האנתולוגיות תקפנה סיפורת, שירה ודרא-מה. ייצוגה של הסיפורת הישראלית בלשון הצרפתית עד כה היה מוגבל, וקיימת תיקי-וזה שאנתולוגיות אלו תשקפנה את המצי-אות התרבותית הישראלית. ההסבר לכך שמגילת אוסטפורד השנתית מוענקת דרך-קבע לעסקני-תרבות מדור הפלמ"ח נעוצה בעובדה של אי-הבנתו בנעשה בסיפורת-הישראלית של דיוויד פטרסון, המופר-קד על הענקתה, והשואב את השראתו מנספחי-התרבות הישראליים בלונדון. בימים אלה מתחילות הצגות-הרצה של מחזה חדש מאת יוסף מונרי. המחזה, יומן נוכחות, שהוא בעל אופי אוטוביו-גראפי, עומד להסעיר את התיאטרון המי-מוסד. בהצגה משתתפים השחקנים מרי פביאן וג' קינר. עם הידוש מושב הכנסת מסתבר, כי ועדת-החינוך עומדת להגביר פיקוחה על תקציבי המועצה לתר-בות ולאמנות. פניות שנעשו באחרונה לכמה מחברי הוועדה, הביאו להצעה כדי-בר שיגוי מיכנה המועצה. בקניה ראה אור תירגום 10 סיפורים של המספר-שדום עליכם, בשפה הסוואהילית. בימים אלה ראה אור גיליון 10 של עיתון-הסיפורת פרוזה. למרות איכות השירה ה-יודת בחוברת, מתפרסם בה סיפור מהפכ-ני השערות על מותו של פיר פאולזי מאת יותם ראובני. פאולזי נשדח לפני כמה חודשים ברומא בשל פרשה של אהבת-גברים, משמש לראובני הצעיר בסיס לתיאור סיפורי מעולה מהווה ההומוסקסואלים בארץ. הידוש נוסף בחוברת: שני תסכיתים ליריים של המשוררת יונה וולך, וכן מאמר מאת הרברט מרכוזה, ככותרת, סיפורת ואמנות בחברה החד-מדמית. בקרוב עומד לראות אור ספר-פרוזה ראשון של יונתן גפן, שמו של הספר שיני חלב - רומן בוטר.

Advertisement for 'ספרינו' (Our Books) featuring a collage of book covers and text.